

Paraguaj

Keď som sa vracal na juh, stalo sa mi čosi čo bolo prirodzenou výslednicou môjho životného štýlu.

Ako zvyčajne, ustlal som si v lese, ale v noci ma zobudil hromový hlas:

„Vzdaj sa, počuješ!?“

Tak som sa teda vzdal a takticky som ležal v zazipsovanom stane. Okolo chodili postavy a v svetle ich bateriek som uvidel siluety pušiek. Chvíľu bolo ticho a potom zas:

„Vylez, darebák! Počítam do troch!“

„Netreba, už idem!“ Rozopol som zips a vyšiel som zo stanu prv, než by ma mohli diskvalifikovať.

Predo mnou stáli traja „partizáni“, veľmi slabo odetí, ale o to lepšie ozbrojení.

„Kde je druhý? Hááá? *Di, mil diablos!* Vrav, tisíc diablov!“

Jednoducho, táboril som nechtiac na súkromnom pozemku, ktorý majiteľ nechával „*natural*“, teda bez plotu, zarastený do nemoty. A oni ma podozrievali že kradnem ich dobytok. Keďže som mal dvojmiestny stan, boli presvedčení že sme dvaja a žiadny z mojich argumentov nebol dosť pádny na to, aby im to vyvrátil. Žiadali môj pas. Zdal sa im príliš komplikovaný, pretože paraguajský občiansky preukaz vyzerá ako lístok do kina. Rozpútali vášnivú diskusiu, no nakoniec sa mi podarilo uchlácholiť ich a nechali ma dospať.

Dorazil som k pohoriu Ybytyruzú a našiel som si znamenité táborisko. Tri stromy spájali svoje koruny tak majstrovsky, že nimi neprenikol jediný slnečný lúč. Dolu hustý trávnik a povedľa húštinka s dostatkom suchých konárov. Ako dobre. Varieval som si najmä prílohy - maniok, zemiaky a ryžu, v teflónovom ešuse, ktorý následkom prepravy v stiesnených podmienkach vyzeral ako harmonika. Pár metrov za stanom začínal plytký rybník, celý pokrytý vodným rastlinstvom. K nemu prichádzali večerami chlapci a lovili úhory. Rýchlo som sa s nimi skamarátil.

Keď sa mi minuli potraviny, chodieval som si nakúpiť do Villaricy. Prvýkrát som si vzal všetky veci so sebou, druhý raz som nechal batožinu pri potoku, lebo mládenci ma ubezpečovali, že tam bude ako v seife. V priebehu troch hodín som sa vrátil späť a moja prvá myšlienka patrila výbave. Zmizol mi aparát. Chlapci mlčali. A kto mlčí, ten toho vie obyčajne príliš veľa. Trpko sklamaný, spakoval som si veci a šiel som hore prúdom dovtedy, kým som si nebol istý že ma nikto nenájde. Zastal som pod baldachýnom hustých krov na brehu malého jazierka, ktoré obývala veľká žaba.

„Radšej s ropuchou, než so zlými ľuďmi,“ povedal som si a rozbalil som stan. Mal som okrem proviantu nakúpených niekoľko novín, nuž som ich rad-radom lúskal. Hoci som nekládol oheň, predsa len na mňa narazili pytliaci. Boli však zdvorilí. Lenže na tretí deň ...

Zotmelo sa o pol ôsmej, pretože Paraguaj leží blízko rovníka a dni sú tam v lete relatívne krátke. Bol však spln a nevedel som zaspáť. Mohlo byť vari pol jedenástej, keď ma upútal podozrivý šuchot.

„Spíš?“ Opýtal sa neznámy hlas.

„Nespím!“ Odvetil som a chlap vzápätí odkráčal.

Kto to bol?

O niekoľko hodín nato ma život zaplietol do ochotníckej scény, kde mi pripadla nešťastná úloha obete. Bol som práve po obede, keď som zbadal, ako sa k môjmu obydlíu valia

nepodarení síce, no predsa len žandári. Opásaní hotovým arzenálom, s puškami v rukách, utekali tak prekotne, že si šli nohy dolámať. Všetci chceli byť povýšení.

„Češť vašej práci!“ Rečiem si v duchu. A oni akoby ma počuli, vystupňovali už i tak šialené tempo. Vzápätí ma donútili sadnúť si do piesku a držali ma na muške spredu i zozadu. Ďalší traja sa s vervou vrhli na pätnásť kíľ batožiny a vášnivo ju pitvali. Za chvíľu premenili útulný stan na smetisko. Keď nič nenašli, začali ich zaujímať moje papiere.

„Čo tu robíš?“ Hrmel prepytujem, obuch v uniforme, skláňajúc sa nado mnou v dotieravom uhle.

„Koľko máš peňazí, ukáž?!“

Vzali mi z peňaženky desať dolárov. Nato sa vysielackou spojili so svojim šéfom v meste. Ten dôkladne zvážil situáciu a keďže šlo o mimoriadne náročnú akciu, sľúbil okamžité posily. Taká správa vyliečila statočných mužov z materialistických vidín a vrátili mi ukradnuté doláre. O pár minút bolo pri mne policajtov, ako na žandárskom bále. V nepriestrelných vestách i bez nich, všetci boli nepríjemní. Táborenie na divoko nie je v Paraguaji zakázané a tak mi vlastne nič nemohli. Jeden z nich začal okľukou.

„Je to tu veľmi nebezpečné!“

„Nebojte sa, kým ste so mnou, nič sa vám nestane,“ hovorím im.

Potom vyjadrili želanie, aby som sa odsťahoval. Najlepšie ihneď. Začal som sa teda baliť, tušiac, že ich veliteľ ma bude chcieť asi vidieť. Nemýlil som sa. Akonáhle som bol hotový, zaistili ma a viezli do Villaricy. Také významné stretnutie si predsa vyžadovalo dôstojnejšie prostredie, než boli pobrežné húštiny potoka Cevaza. Dve motorky šli vpredu, potom nasledovali dodávky plné bohatierov, ktorým kryli chrbát opäť motocyklisti. Triumfálna jazda ani čo by viezli Al Caponeho.

Náčelník, podporený plnými mocami stál pri vchode do budovy posádky a dával pozor na to, aby nik nečúral o pomník padlým obrancom čaka. Vypátrať verejné záchody bolo totiž nemožné. Zrejme čakal, že sa mu ospravedlním už len za to že vôbec žijem. Keďže sa nedočkal, prelistoval si môj pas a bez slova ma rehabilitoval. Len čo som vyšiel z mesta, predbehla ma známa už policajná dodávka a jeden z príslušníkov vystúpil. Zastavil ma a pýtal doláre.

„To má byť pokuta?“ Rozčúľil som sa nad nehoráznym činom koristníka.

„Nie, ale nevyjdem s platom.“ Pridal skormútene.

„Kukaj, ako žandárovi ti nič nedám, Ale ak chceš byť mojím priateľom ...“

Bleskurýchle vykúzlil úprimný úsmev a podal mi ruku.

V nasledujúcich týždňoch som okúsil na rôznych miestach krajiny ešte dva prepady. Prvýkrát od policajtov, potom ma vymákla dokonca armáda. Nepríjemné, neprístupné prostredie. Opäť odomňa vyžadovali úplnú disponibilitu.

Pod odistenými zbraňami surovcov mi už nebolo do smiechu, ale smrti som sľúbil, že ma živého nedostane.